

Assumpta Rosés

Gonzalo Lindín. Paisatge versus abstracció



Antoni Gonzalo Lindín. "Paisatge". Acrílic sobre tela, 140 x 140 cm. Col·lecció Anna Gonzalo.

PINTOR DEL PAISATGE VISCUT

Antoni Gonzalo Lindín (Oviedo 1920 - Tarragona 1999) va ser un artista que va fonamentar el seu treball en el paisatge, però també es pot dir, amb tota la raó, que era un pintor abstracte. L'informalisme, l'expressionisme abstracte i, en alguns moments, l'abstracció geomètrica intuïtiva, serien camps on el podríem incloure, al marge de la localització més o menys evident de les seves composicions.

Les referències formals més constants es troben en la muntanya, els contraforts o les lleres del Montsant i en els camps de conreus als seus peus. Recrea, en les pintures, les imatges canviants segons la llum i els colors de la pedra

grisa o vermella dels conglomerats que la configuren i que, per l'erosió, sedimenten les terres de l'entorn. Amb identitat pròpia, destaca i es repeteix la forma del potent promontori de Siurana.



Exposició "Paisatges retrobats" al Museu de Valls.

Les pintures són interpretacions lliures, però parteixen del paisatge i, encara que molt simplificat, s'hi pot reconèixer, sobretot per una línia feta signe que delimita el contorn de les muntanyes, normalment esbossada a la part alta de les pintures. És un perfil que reconeixem perquè es manté com a referència visual mentre et mou per la comarca del Priorat, pel terme de Cornudella i pels estreps del Montsant. Aquesta línia dibuixa, per la part est del Montsant, els turons entorn del riu Siurana, amb els talls que durant mil·lennis han obert els corrents d'aigua, les erosions de l'activitat humana i els canvis en la vegetació o en els cultius. Acaba, sovint, amb el contorn del massís i el poble de Siurana. A la part baixa dels quadres, hi sol haver referències als camps de conreus, als creuaments de camins i a l'aigua del riu, les basses o el pantà on es reflecteix el cel, amb els tons marcats per l'hora del dia i l'oratge.

L'atractiu de les pintures està en la llibertat d'execució, en el domini i



Antoni Gonzalo Lindín. "Paisatge de Tarragona", 1954. Oli sobre tela, 60 x 73 cm. Col·lecció Anna Gonzalo.

l'expressivitat del color i en la capacitat de recrear uns espais on es combinen diferents punts de vista amb projeccions topogràfiques marcades, sovint, per un eix de coordenades que actua com a esquema compositiu. Per una altra part, la interacció de fenòmens atmosfèrics i físics: núvols, reflexos de llum, moviments, aire, aigua i els efectes de color dels conglomerats de pedra grisa o vermella que s'expandeixen per tot el quadre.

Només hem parlat del Montsant, però, en un altre camp temàtic, Gonzalo Lindín s'inspirava en les imatges de les valls i boscos de Tarragona i en el mar i el cel que veia interactuar amb espectaculars fenòmens atmosfèrics des del seu estudi, situat davant de la platja del Miracle de l'esmentada ciutat.

Crec que el conjunt de l'obra s'ha de veure com un paisatge subjectiu, ja que concepte i forma es posen al servei de



Ajuntament de Vila-seca



CASTELL DE VILA-SECA



FUNDACIÓ VILA CASAS

Reserva de visites guiades i tallers

(34) 977 376 300

visites@castellvila-seca.cat

www.castellvila-seca.cat/visites

Castell de Vila-seca

Carrer del Castell, 38 · 43480 Vila-seca

(34) 977 376 300

info@castellvila-seca.cat

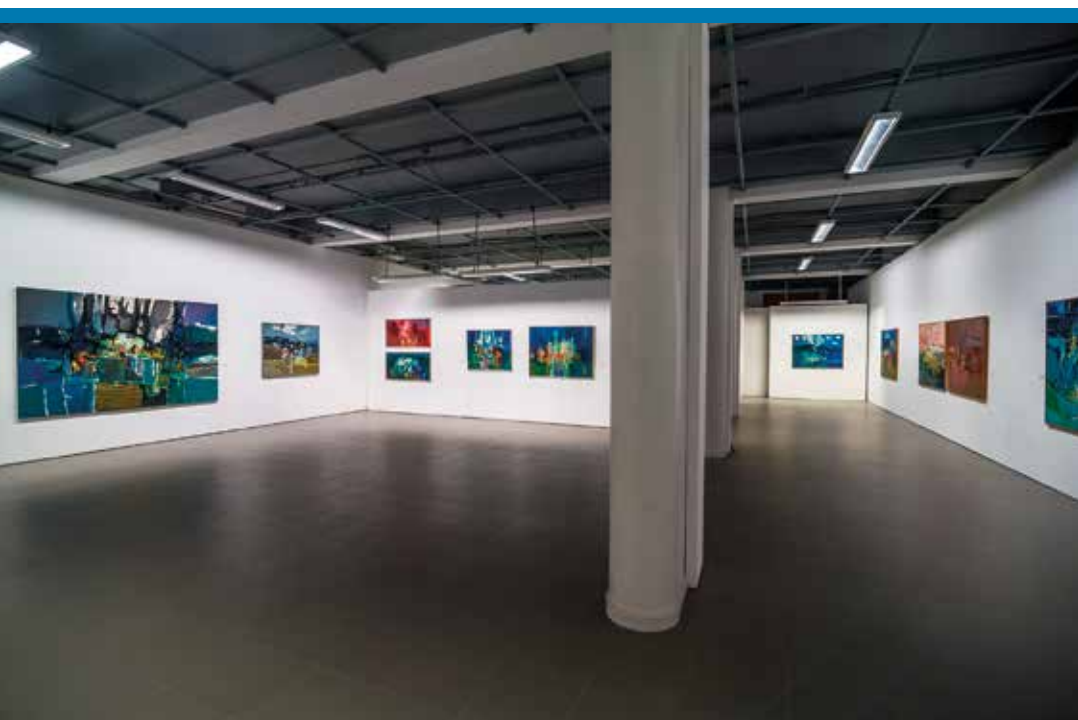
www.castellvila-seca.cat

CASTELL DE VILA-SECA

Edifici declarat Bé Cultural d'Interès Nacional



CASTELL DE VILA-SECA



Exposició "Gonzalo Lindín. Paisatges retrobats" al Museu de Valls.

la mirada interior, l'estat d'ànim, les idees que regeixen l'acció. Dues guies principals ordenen el treball: el llenguatge propi de la pintura i la voluntat d'abstracció. Es pot captar el propòsit d'eliminar tot allò que el pintor considera anecdòtic o prescindible. El paisatge és estímul i motiu principal a l'inici del tema i ho deixa de ser quan el llenguatge visual, les idees i les emocions obren pas al llenguatge abstracte de la pintura.

L'atractiu de l'obra rau en la llibertat d'execució, la capacitat de crear unes imatges originals on es combinen diferents punts de vista òptics (és a dir, perspectives), amb projeccions descriptives topogràfiques (plantes, alçats, seccions) que poden desconstruir l'espai visual i crear un camp de superposicions i facetes, una imatge nova que, no obstant això, deriva de la realitat observada. Les impressions del pintor creen imatges modificades per la realitat conceptual, viscuda o pensada. A les especulacions entorn de l'espai, cal afegir-hi el temps

i l'acció de fenòmens atmosfèrics i físics (núvols, reflexos, moviments, aire, aigua, canvis d'estació).

Exposició al Museu de Valls

El Museu de Valls té oberta una exposició de Gonzalo Lindín centrada en un dels seus temes predilectes: els paisatges del Montsant, Cornudella i Siurana. A Cornudella l'artista hi va pintar de jove, amb el seu mestre Ignasi Mallol; després hi va tornar repetidament i fins i tot s'hi va fer una casa-taller. El Museu ha rebut una donació de diverses pintures que passen a formar part de la notable col·lecció de paisatgistes catalans que ja té, generada entorn del gran pintor vallenc Jaume Mercadé (que també va pintar al Priorat). Properament, el Museu d'Art Modern de Tarragona temporalment destinarà una sala a mostrar obres de Gonzalo Lindín del fons de la seva col·lecció, moltes d'elles peces premiades en els concursos de pintura de la Diputació.

Antoni Gonzalo Lindín hauria fet 100 anys aquest 2020. La seva filla Anna, que ha viscut molts anys a l'estranger, ha tornat, i està treballant en la revisió de l'arxiu d'obres i documentació de la família i aprofita el centenari per promoure actes de record i revisió de l'artista, alhora que ha fet donacions per millorar la presència del pintor als museus públics.

Gonzalo Lindín, amb el seu fill Albert Gonzalo i el riudomenc Joaquim Chanco, han estat els tres pintors de Tarragona més destacats en l'art del darrer terç del segle XX, i els de més projecció exterior. Gonzalo Lindín, el més gran dels tres, és un destacat artista català que cal situar entre la generació dels grans pintors informalistes i abstractes.

Això darrer no és un elogi tòpic, tal com evidencien premis com ara dues primeres Medalles Tapiró (1946 i 1952), el Premi de Brasil a la Biennal d'Art Hispano-Americana de Barcelona (1955), el Premi de Paisatge Estrada Saladich de Barcelona (1970), l'accés a la Biennal Nacional de Saragossa (1970), la Medalla d'Or al Concurs Nacional de la Diputació de Tarragona (1972) o el Premi Ciutat de Barcelona (1973). La seva trajectòria es pot seguir en moltes exposicions individuals i col·lectives a diferents galeries i museus de ciutats catalanes i espanyoles.

És un bon moment per recordar-lo i viure el plaer i l'emoció de visitar el seu treball. ■

Museu de Valls

Casa de Cultura
Passeig dels Caputxins, 18 - 43800 Valls

Horaris del Museu:

Dimarts a dissabte d'11 a 14 i de 17 a 20 h.
Diumenges i festius d'11 a 14 h.
Dilluns tancat.

Tel. 977 606 654 - museu@valls.cat
www.valls.cat/la-ciutat/museu-de-valls



ARXIU DEL
PORT DE TARRAGONA

